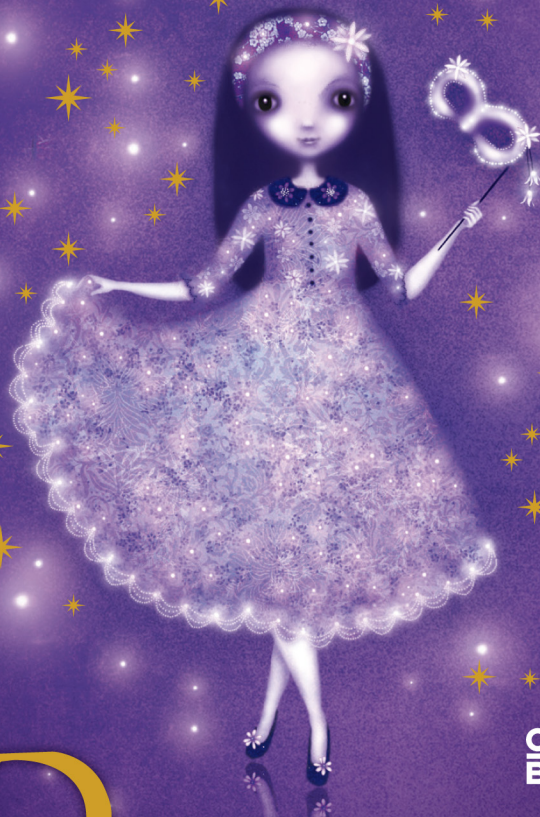

HOLLY WEBBOVÁ

COO
BOO

ROSE

a kouzelníková maska

COO
BOO

ROSE
a kouzelníková maska

Holly Webbová

COO
BOO

Přeložila Petra Nagyová

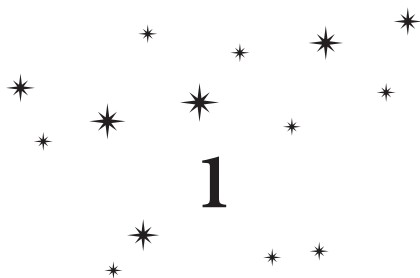
Text © Holly Webb 2010

Translation © Petra Nagyová, 2012

ISBN 978-80-7447-234-3

Věnováno Jonovi

„Šálek čaje, Rose?“

Rose zírala na paní Jonesovou stejně jako zbytek služebnictva v kuchyni. Ne, že by kuchařka řekla něco divného, ale přes měsíc už s Rose nepromluvila ani slovo – od chvíle, kdy Rosino prozrazené kouzelnické tajemství vyděsilo skoro celou domácnost.

Sára, děvečka v kuchyni, právě seděla u velkého dřevěného stolu. Těkala pohledem střídavě z paní Jonesové na Rose a ve velkých modrých očích se jí zračila úzkost. Nakonec však podala paní Jonesové hrnek s podšálkem.

Rose polkla, ale hrdlo se jí náhle stáhlo žalem. Tedy i Sára? Opravdu přestanou předstírat, že neexistuje? Zamračila se. Proč by se proboha měla rozbřečet zrovna

ted', když se k ní zase začaly chovat hezky? Když ji přehlížely, zarputile přece předstírala – i sama před sebou – že jí to nevadí.

Paní Jonesová sunula hrnek po stole směrem k ní. Sice rychle ucukla, aby se její a Rosiny prsty na šálku nepotkaly, ale alespoň něco.

Rose vděčně zaplula na židli vedle Billa, který tu byl v učení na komorníka. Povzbudivě se na ni zakřenil. Billovi Rosino kouzelnictví nikdy nevadilo tolik jako ostatnímu služebnictvu. Možná proto, že i on byl ze sirotčince, a to je spojovalo. Bill vyrůstal v chlapeckém sirotčinci hned vedle „svaté Brigity“, kde žila Rose až do chvíle, než přišla do domu pana Fountainy.

Také měl víc času si na její kouzlení zvyknout. Když ho s ní poslali do města, aby jí ukázal, kde jsou jaké obchody, viděl, co mohou její kouzla nevědomky způsobit. Rose tehdy tak uchvátily velkolepé šaty a elegantní kočáry, že se připlekla do cesty jakémusi muži na koni, a ten ji za to chtěl uhodit. Jeho bělouš byl však najednou od hlavy k patě ulepený od tmavého sirupu. Rose netušila, jak se jí to podařilo. Nicméně smáčet toho nafoukaného elegána lepkačím sirupem byl celkem dobrý způsob, jak Billovi představit svoje kouzelnické schopnosti.

Bill k ní posunul cukřenku a Rose si nasypala pár hrudek do čaje. Ruka se jí třásla, takže lžička zvonila o stěnu

hrnečku jak rolnička. Sára jí dokonce vybrala jeden z těch lepších, všimla si Rose, když zvedala šálek ke rtům. Květovaný porcelán byl samozřejmě pouze pro slečnu Bridgesovou, zdejší správcovou, ale tenhle hrneček byl alespoň hezky modře lemovaný. Rose opatrně upíjela čaj – kdyby v něm náhodou bylo něco odporného, ačkoli to bylo nepravděpodobné – paní Jonesová nesnášela, když se mrhalo potravinami, navíc čaj byl hrozně drahý.

Rose se opatrně usmála na paní Jonesovou a zašeptala: „Je moc dobrý.“

Bill si olízl rty. „Tak silný, že v něm skoro stojí lžička.“

Paní Jonesová velkoryse přikývla a přijala kompliment jako samozřejmost. „Nesnáším tu hruškovou vodu, co si dává pán,“ přikývla. Zamyšleně si zamíchala čaj ve vlastním šálku a pak se podívala na Rose. „Její Veličenstva také pila čaj?“

„Krále s královnou jsem u čaje nikdy neviděla, ale princeznu Jane ano, pila ho k snídani a pak ještě odpoledne. Princezna Charlotta měla mléko, občas s kapkou čaje.“

„Drahoušek,“ zamumlala láskyplně paní Jonesová a Sára na Rose zírala s otevřenou pusou.

Rose se usmála a usrkla čaj. Paní Jonesová princezny vždycky obdivovala, i když sama se k nim asi dostala nejbliž, když jim pod kočár házela květiny. Jejich zaměstnavatel, pan Fountain, byl sice hlavním kouzelnickým po-

radcem při královské pokladnici a docházel ke králi téměř denně, jeho služebnictvo se však ke dvoru nikdy blíže nedostalo. Paní Jonesová se obdivně podívala na obrázek vystřižený z novin, který měla vystavený na kredenci a který zachycoval princeznu Jane, jak si prohlíží válečnou loď. Autor té ilustrace princeznu namaloval mnohem hezčí, než byla ve skutečnosti, napadlo Rose. A že věděla, o čem mluví: několik dní totiž strávila začarovaná do její podoby – byla k nerozeznání od skutečné princezny.

Začalo to před několika týdny – tou zvláštní, nepřirozenou zimou. Sníh a led sevřely celé město jako železná pouta. Jak přibývalo tmy a chladu, ulicemi se začínaly šířit vyděšené zkazky o ledové kletbě a nebezpečných kouzlech. Londýnští kouzelníci si raději hleděli svého, ale kolem to vřelo.

A do toho všeho ještě přijela skupina tališských vyslanců, aby projednala mírovou smlouvu. Před osmi lety Británie vyhrála válku ve velké námořní bitvě, když chrabrý kapitán britské válečné lodi podal mužstvu zprávu o narození nové princezny, čímž vlil mužům do žil pořádnou dávku vlastenectví (podpořenou ještě přídělem rumu navíc). Ale zvítězili jen o vlásek a žádná triumfální invaze k Tališům se nekonala. Říše na druhém břehu útlého kanálu se prostě jen odvrátila od Británie a začala své území postupně rozšiřovat na druhou stranu – na úkor Itálie.

Celá léta se stávající mír upevňoval na základě dopisů či darů, dílčích porážek a malých vítězství. A tentokrát měli vyslance uctít mimo jiné i velkolepým banketem na oslavu narozenin princezny Jane. Jenomže princezna najednou zmizela, takže večírek byl v ohrožení a celý palác zachvátila panika. Vyslance by to mohlo hluboce urazit, odjeli by spěšně zpátky do Tališe a vyhlídky na mír by opět byly ty tam.

V té chvíli si Rose uvědomila, že král není jako všichni ostatní. Ačkoli po své dceři celou dobu horečně pátral, ještě více snad truchlil nad tím, že by smlouva – a tudíž i mír – mohla vzít za své. Potřeboval princeznu, anebo někoho, kdo jako princezna vypadal. Pan Fountain se sice zdráhal, ale nakonec svolil, aby se Rose nechala očarovat – zvláštním kouzlem, které jí přiřklo cizí podobu – a vystupovala jako princezna Jane, než skutečnou princeznu najdou. Rose ani nechtěla pomyslet, co by se stalo, kdyby bývali princeznu nenašli. Možná by ještě teď byla v její kůži.

Narozeninová oslava, navzdory očarování, dopadla hrozně. Tališský vyslanec, lord Venn, napadl Rose a přede všemi ji obvinil, že je podvodnice – a musel to samozřejmě vědět, protože jeho pán, onen podivný ledový kouzelník Gossamer, byl tím, kdo skutečnou princeznu unesl. Uvěznil ji v jejím vlastním domě pro panenky.

Celý Londýn si šuškal o tom, že se Jane ztratila, a všichni za tím viděli čáry a kouzla. Lidé organizovali protesty,

shromáždění, dokonce se o tom debatovalo i v parlamentu. Avšak poté, co Rose Jane vysvobodila, předstoupila princezna před vyděšený a podezíravý dav a promluvila k lidem z palácového balkónu. Na nádvoří se tísnilo přes tisíce lidí, ale nikdo nevěděl, čemu má vlastně věřit. Král proto předstoupil i s dcerou a děkoval za její bezpečný návrat. Nikdo nejásal. *Je to opravdu princezna? šeptali si. Nebo zas jen další podvod? A co když ani král není skutečný král!*

V té chvíli však promluvila samotná Jane – a vzala s sebou na balkón i Rose. Když lidé spatřili dívku, která riskovala vlastní život, aby zachránila jejich milovanou princeznu, umoudřili se a v klidu opustili nádvoří. Stále však městem kolovaly nebezpečné řeči. Většina lidí uvěřila, že princeznu unesli ničemní kouzelníci, zatímco „domácím“ mohou i nadále věřit, alespoň stejnou měrou jako doposud. Darebákům se však podařilo utéct.

Atmosféra ve městě byla plná nejistoty a strachu, tím spíš, že únosci byli součástí tališské mírové mise, ačkoli zbytek družiny přísahal, že byl očarovaný a že jejich král o komplotu nic nevěděl. Tvrdili, že lord Venn zradu plánoval od počátku. Všechny prý obelstil.

Rose se lord Venn, podsaditý, drzý mužiček, nikdy nezamlouval, ale ještě větší hrůzu měla z jeho pána s ledově modrýma očima jménem Gossamer. Jejich záměr nevyšel, protože panu Fountainovi se podařilo odhalit některé plá-

ny a mimo jiné také to, že Gossamer byl hlavou celé skupiny a kouzelníkem, který byl natolik mocný, že dokázal vyčarovat tu hrozivou zimu.

Bylo sice pěkné, že Gossamer s Vennem ve skutečnosti nepracovali pro tališské království (a panovník o tom krále v několika pochlebovačných dopisech přesvědčoval), nicméně kdyby se jejich plán zdařil, celá Anglie by truchlila pro milovanou princeznu a nenáviděla kouzla i kouzelníky. Jedině kouzla by jim však mohla pomoci zvítězit nad Tališi. Kdyby vlivem umělé zimy zamrzla Temže a posléze i kanál, jak Gossamer zamýšlel, nepřátelská vojska by se během několika dní dostala až k Londýnu, a ten by jim podlehl.

Rose tak trochu doufala, že nadchne Billa, když se jí podařilo udělat něco pro britské království, nečekala však, že když je poznamenána *tím kouzelnickým tentononc*, odpustí jí i ostatní.

Nicméně si uvědomila, že podcenila sílu palácových klepů. Sára, která se Rose ještě před jejím odchodem do paláce přímo děsila, jako by si myslela, že ji každou chvíli promění v nějaký ošklivý hmyz, teď upíjela čaj a ptala se: „Kolik tak šatů vlastně princezna má, Rose? A jsou vyšívání drahokamy? A nosí kozlečinové rukavice, když se jde koupat?“ Podívala se na vlastní ruce a krátké, trochu tlus-

té prsty, zarudlé a šupinaté od věčného máchání ve vařící vodě. Jako děvečka v kuchyni celé hodiny trávila drhnutím špinavého nádobí.

Rose se na ni usmála. Bylo jí jasné, že Sára si v duchu představuje princeznu zahalenou mračnem páry stoupající z vany před obrovským mramorovým krbem, její ladné paže v kozlečinových rukavicích sahajících až po lokty, obtěžkané náramky s drahokamy.

Sára upustila lžičku, kterou si míchala čaj, a zírala na Rose jako vyděšený králík.

Rose se na ni s obavami podívala. Sára si princeznu už jen nepředstavovala, ona ji skutečně *viděla*, zřejmě na lesklé hladině ve svém šálku s čajem. Tak Rosino čarování vlastně začalo, takovými náhodnými obrázky. Obvykle se objevovaly, když vyprávěla nějaký příběh a nesoustředila se na to, aby je potlačila. „Ach... Kdepak to bylo?“ zeptala se chraplavým hlasem a doufala, že Sára nezačne křičet. A zrovna, když ji znovu začínaly mít rády! Jak se mohla nechat tak unést?

„Plula na moři,“ vyjekla Sára. A rychle zakryla šálek, když se Bill nahnul, aby se podíval. „Nemá nic na sobě!“ odsekla.

„Ve svojí kuchyni, slečno Rose, bych si to vyprosila,“ upozornila ji přísně paní Jonesová, vzala šálek a vylila čaj do odpadu. „Už jsem to říkala a myslím, že to nemusím opakovat. Ty kouzelnické tentononc kazí chuť jídla

a vždycky mi rozhasí sporák. O želé ani nemluvě. Takže si to nech tam nahoru, jasné, slečinko?“

„Omlouvám se, paní Jonesová, opravdu jsem to neudělala schválně,“ drmolila Rose. „Ty obrázky mi vždycky uniknou nevědomky, když se nesoustředím, nechtěla jsem.“

Paní Jonesová si odfrkla, ale pak blahosklonně přikývla. „A *nosí* tedy ty kozlečinové rukavice?“ ptala se se zájmem. Varovně se přitom podívala na Billa, jako by říkala, že jakékoli hloupé poznámky mu vynesou pořádné vytahání za uši.

Rose zavrtěla hlavou. „Ne. Ale vždycky jí do koupele lijí vonný růžový olej. Dostala ho loni k Vánocům od princezny Louisy. A má růžové hedvábné osušky se zlatým lemováním. A princezna Charlotta má ve vaně na hraní malou lodičku a *ta* má taky růžové hedvábné plachty.“

Sára a paní Jonesová si uznale povzdechly. „A drahokamy?“ prosila Sára. „Určitě má šaty poseté drahokamy.“

Rose se otrásla. Měla na sobě jen jedny takhle zdobené šaty: hedvábnou róbu, kterou jí ušili, aby doplňovala nádherný náhrdelník z růžových perel, který své nejoblíbenější dcerunce věnoval král. Na konci narozeninové oslavy byly ty šaty celé potrhané a potřísněné od krve – od Rosiny krve.

Rose zavrtěla hlavou. „Na běžné nošení ne. Ale šaty má ušité z těch nejlepších látek. Z krajky a sametu hebkého

jako kočičí kožíšek. Taky žádné obyčejné spodničky, jediné krajku.“

Sára přikývla, jako by si přesně tohle myslela.

Rose se raději podívala do svého šálku, aby schovala obrovský úsměv, který se jí rozlil po tváři. Mohli by si myslet, že se zbláznila. Palác vůbec nebyl takový, jak si představovali. Bylo to zvláštní, chladné místo. A to i bez temných kouzelníků, kteří město očarovali nepřírozenou zimou a mrazy, které tu padesát let nikdo nepamatoval.

V paláci ale kouzla nebyla – alespoň ne taková jako v domě pana Fountaina. Ačkoli je paní Jonesová z kuchyně vykázala (a její strohé příkazy je kupodivu vytlačily i z celého přízemí), Rose stejně cítila, že jsou na blízku a jen čekají na příležitost, aby ji mohla pohltit. Teď, když ten nenávidný chlad ostatního služebnictva postupně roztával – stejně jako zima a led venku – nedokázala se tomu hloupému úsměvu bránit.

„Ach!“

Ustrašeně vzhlédla. Snad jí zase nevyklouzlo nějaké kouzlo?

Ale nebyla to Sára. Ve dveřích stála první služebná, Susan, a ve tváři se jí zračil odpor – jako by zjistila, že má cosi ohavného na botě.

„Tak ses vrátila. Jaká škoda,“ zasyčela.

Snažila se, aby to znělo nebojácně, ale Rose si všimla, že

stále ještě postává ve dveřích a nijak se nehrne dovnitř. Susan nikdy neměla Rose v lásce, a když se provalilo ještě to kouzlení, bylo všechno stokrát horší. To, že se krátce před Rosiným odchodem do paláce pořádně chytly, taky žádné z nich nepřidalo. Susan Rose čapla za vlasy a nechtěla ji pustit, až ji Rose – aniž věděla jak – očarovala tak, že jí zčernala ruka. Teď už ji měla zase normální, ale Rose věděla, že jí to Susan nikdy nezapomene, i kdyby bylo všechno ostatní služebnictvo ochotné její podivné nadání tolerovat, jen když jim prozradí ještě nějaké ty klepy z paláce.

„Když se mi nebudeš plést do cesty, nebudu se ti já plést do té tvé,“ řekla chladně Rose. Znělo to trochu jako výhrůžka, což měla v úmyslu.

Susan se sunula do kuchyně pozadu jako rak, plížila se kolem stěn a stolu, který ji od Rose dělil.

„Neboj, nebude na tebe chrlit oheň,“ odfrkl si Bill a zakřenil se. Susan se na něj zamračila.

„Nechte toho!“ zasáhla rázně paní Jonesová. „Tady nikdo nic dělat nebude. A Rose má určitě dost rozumu, aby nezneužívala situace.“

„Jsi šílená,“ špitla Susan směrem k Rose, když se paní Jonesová znovu začala točit kolem konvice s čajem. „A podvržená...“

Rose jen pokrčila rameny. Měla pocit, že tím Susan nejvíc dopálí. Starší dívka totiž dobře věděla, jak jí její po-

známky na adresu ztracených rodičů dokážou ublížit – Rose to předtím na sobě nechala příliš znát. Když ještě byla v sirotčinci, snažila se o rodičích nepřemýšlet. Snažila se nemyslet na to, kdo přesně ji vlastně odložil v košíku na ryby u pomníku padlým na místním hřbitově. A proč. Sama sebe přesvědčila, že to není důležité. Jenže teď, když se ukázalo, že zřejmě zdědila víc než jen zdravý rozum a ty nejobyčejnější hnědé vlasy, začalo ji to velmi zajímat. Nedokázala už předstírat, že to tak není.

To byly však její nejtajnější myšlenky a ty si Rose dokázala chránit. Předtím se zachovala hloupě, když ji Susanina slova tak zasáhla. Ale od teď už bude pevná jako skála – a Susaniny řeči jen protečou kolem ní jako voda. Konec konců, bylo to jen něco jako další očarování.

Takže se na Susan jen zářivě usmála a s uspokojením sledovala, jak se Susan zachvěla.

Rose se vrátila do role poloviční služebné a poloviční kouzelnické učednice kupodivu rychle a snadno, ačkoli stále ještě bývala večer hodně unavená, když se šinula nahoru do svého podkrovního pokojíčku. V domě byl snad ještě větší shon, než když odešla do paláce. Slečna Bridgesová si umanula, že do Vánoc musí být domácnost bez poskvrnky. Pan Fountain měl rád přírodní výzdobu – cesmínové snítky a další větvičky, což vypadalo nádherně. Jenže v teple

opadávaly z větviček bobulky, lístky a další drobné nečistoty, což přidělávalo práci.

Navzdory tomu, že teď měla Rose s panem Fountainem a Freddiem hodiny navíc, čekalo se od ní, že bude svůj díl práce zvládat. Všechno ji bolelo.

Na hodinách kouzlení se teď většinou zabývali věštěním – tím podivným uměním odhalovat vzdálené, skryté věci. Pan Fountain využíval své učedníky i v zoufalém pátrání po Gossamerovi. Unikl bez sebemenší újmy, ale kam s Vennem utekli, neměli tušení. Ani co chystají.

Naneštěstí nebyli příliš úspěšní.

„Našel jste něco, pane?“ ptal se to odpoledne Freddie, plný naděje. „Nějakou stopu?“

Pan Fountain zavrtěl hlavou a sesunul se na jednu z židlí u stolu v pracovně. Jednou rukou si podpíral bradu a mrzutě si hrál s konečky kníru.

„Žádná kouzla, nic – ale koneckonců jsem to čekal, abych řekl pravdu. Gossamer s Vennem byli téměř neviditelní i v paláci.“ Krátce se zasmál. „Schovávali se všem přímo na očích, řekl bych. No a teď se budou schovávat ještě pečlivěji. Neodhalil jsem zhola nic, ačkoli po nich pasu už celé týdny.“ Povzdechl si a zlostně zafuněl. „A z tajných zdrojů taky nemám jedinou stopu. Kolik peněz jsem už lidem nacpal do kapes. Všechno zbytečně!“

Zdá se kupodivu dost rozzlobený, napadlo Rose, když si uvědomila, že si peníze téměř dokáže vycucat z prstu. Pan Fountain byl totiž nejenom mocný kouzelník, ale také alchymista. Když byla Rose ještě v sirotčinci, nikdy o alchymistech neslyšela, ale teď, z toho, co jí řekli Freddie a Gus, už věděla, jak úžasně zvláštní a výjimečný pan Fountain je. Alchymie bylo vždycky obskurní a tak trochu zavržením hodné odvětví magie, a to zkrátka proto, že nefungovala. Tedy až do chvíle, kdy se před nějakými dvaceti lety podařilo panu Fountainovi a dalšímu studentovi, jakémusi Joshuovi Merganserovi, proměnit olovo ve zlato. Freddie tvrdil, že byli v té době tak chudí, že ono olovo museli ukrást z kostelní střechy, ale tomu Rose tak docela nevěřila.

Pan Merganser zemřel za podivných okolností a Freddie jí o tom taky vyprávěl dost podivné historky, kterým Rose moc nevěřila, alespoň většinou. Ať už se tehdy přihodilo cokoli, z pana Fountaina se stal jediný úspěšný alchymista na světě. Teď se však zdálo, že ani zlato nestačí.

„Stopa po nich úplně vychladla,“ naříkal pan Fountain. „Zmizeli. Prostě zmizeli!“ položil hlavu teatrálně do dlaní a hrozivým hlasem dodal. „Což neznamená nic jiného, než že sprádají další plány. Kdopak ví, po čem ti zloduší půjdou tentokrát?“

Bílý kocour Gus se mu protáhl pod rukou, aby ho utěšil, ale jeho pán ho pohladil jen tak mimoděk, což neměl

dělat. Gus od svých obdivovatelů vyžadoval plnou pozornost. Varovně zasyčel.

„Copak? Ach! Omlouvám se, Gusi. Tak do toho, vy dva. Ukažte mi, co jste se naučili. Kdo ví, třeba to chce jen nový úhel pohledu – a někomu z vás se podaří něco zahlédnout.“ Moc přesvědčivě to však neznělo.

Rose se zrovna snažila použít svůj „vnitřní zrak“ k „prohlédnutí“, jak se to dočetla v *Prendergastových Základech magie pro učně*, když vtom někdo zaklepal na dveře.

Rose s Freddieem nadskočili – bylo téměř neslychané, aby je někdo ze služebnictva rušil při hodině, protože většina se pracovny a toho, co ďábelského se v ní mohlo odehrávat, děsila.

„Dále!“ zavolal pan Fountain a dveře se pomaličku otevřely. Stála v nich Susan, bílá jako stěna. Hodila Rose, jež stála nejbliž, obálku, a pak se sotva stačila uklonit a už pádila pryč.

„Zvláštní děvče,“ zamumlal pan Fountain a vzal si od Rose obálku. Podal ji Gusovi a ten nepřírozně dlouhým drápem prosekl pečetní vosk. „To je pečeť krále Alberta. Co proboha může chtít? Byl jsem v paláci přece celé dopoledne. Ta práce pro pokladnu je opravdu čím dál horší.“

Začal dopis číst a prstem při tom nervózně ťukal do desky stolu. Postupně však ťukání ustalo a pan Fountain zbledl. Gus mu vyskočil na klín, aby se podíval.

„Och, na návštěvu. Přímo na odpolední čaj,“ zapředel.

Pan Fountain odstrčil se skřípěním židli a Gus se ho se syčením držel drápky za vestu.

„Dneska žádné sendviče s rybičkovou pomazánkou nečekej. Pojdte, vy oba. Chce nás tam všechny. Dobrý bože, jak se to jen mohlo stát? Proč jsem to jen nepředvídal? Rose, pošli pro kočár, a Freddie, ty se proboha učeš.“

„Co se děje?“ divil se Freddie.

„Ti zatracení hlupáci z paláce kamsi *založili* – ha, tak to píše! – založili kouzelníkovu masku!“

Z vyděšeného pohledu v pánově tváři a Gusova naježeného ocasu Rose poznala, že jde o něco strašného, ačkoli stále pořádně nechápala, o co. Vyřítila se z místnosti a letěla po schodech až do kuchyně. Tam, sotva popadajíc dech, ze sebe vysypala: „Potřebuje kočár, do paláce, mohl bys to vyřídit kočímu Johnovi, Bille?“

Slečna Bridgesová pohlédla přes obroučku cvikru na Rose. „Tebe bere taky?“

Rose přikývla a zděšeně pohlédla na ušmudlanou zástěru a své druhé nejlepší tmavé vlněné šaty, ze kterých už pomalu vyrostla.

„Nemohla bys s tím prostě něco udělat?“ zeptala se slečna Bridgesová s náznakem naděje v hlase a omluvným pohledem směrem k paní Jonesové, která před sebou jako štít držela formu na želé.

„Obávám se, že ne,“ odpověděla po krátké úvaze Rose. „Muselo by to být očarování, a to ještě sama nezvládnou.“

„Jak typické,“ odsekla slečna Bridgesová. „V tomhle domě o zevnějšek nikdo nedbá. Už jsem to ale pánovi říkala. No, budeme si muset pomoci, jak dokážeme.“ Vypochodovala z kuchyně a vrátila se s náručí plnou bílého batistu. „Dala jsem si to stranou. Tušila jsem, že se něco takového stane. Pojď sem, Rose, vezmi si to na sebe. No a prostě – prostě se trochu skrč, ať ty šaty nevypadají tak hanebně krátké.“

Rose se vysoukala ze zástěry a slečna Bridgesová jí oblékla novou, zářivě bílou, s krajkou lemovanými rukávky a vyšívanými květy u dolní obruby.

„Z toho, jak se pán tvářil, bych řekla, slečno, že králi bude jedno, že mám na sobě staré šaty. Myslím, že se něco stalo. Navíc budu mít přece svůj parádní kabátek. Děkuji, slečno Bridgesová, za tu zástěrku – je snad krásnější, než má princezna.“

Ani slečna Bridgesová nebyla zcela imunní vůči klepům z paláce a po tváři jí přeběhl lehký úsměv. „Tak už běž, Rose,“ zamumlala. „Slečnu Isabellu s sebou asi brát nebude?“ zeptala se s nadějí v hlase.

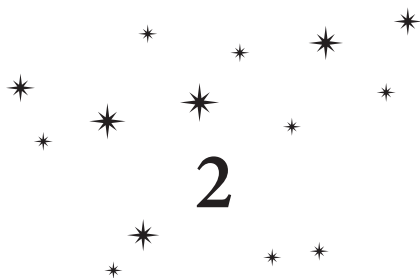
„Nic takového neříkal, slečno,“ odpověděla omluvně Rose a slečna Bridgesová si povzdechla. Bella, dcera pana Fountainy, byla jako malá dračice, zvláště když si myslela,

že přichází o něco vzrušujícího – a mistrovsky se dokázala vyhýbat svojí vychovatelce.

„Až tu začne kouzlit ještě ta malá uličnice, budu si hledat nové místo,“ varovala je paní Jonesová. „Už takhle je to s ní k nesnesení. A co bude pak, na to ani nechci pomyslet.“

Rose přikývla a dychtivě vyklouzla ze dveří. Přemýšlela, zda znovu uvidí princeznu. Možná to bylo divné, ale stýskalo se jí po ní – ačkoli poznat někoho tak, že se za něj člověk vydává, bylo celkem zvláštní.

2

V paláci už sice i bydlela, ale stále jí ten pohled bral dech. Rose připomínal dort – takový ten načančaný bílý svatební dort, který mívali v cukrárnách ve výloze, nazdobený girlandami z cukrové polevy.

U stájí přecházel voják v slavnostní uniformě sem a tam a očividně na ně už čekal. Když ho Freddie spatřil, zaúpěl. „Ach ne. Raph určitě zase něco hrozného provedl. Podívejte na něj, je skoro zelený.“

Raphael Cressy byl Freddieho bratranec a králův asistent. Nikdo moc dobře nevěděl, jak se k tomu místu dostal, ale Freddie byl přesvědčený, že vojáci z Raphova regimentu by o něm odpřisáhli cokoli, jen aby se nikdy nedostal do blízkosti bojové linie.

Raph byl neobyčejně pohledný, takže se do paláce hodil jaksi i k dekorativnímu účelu – všechny princezny, Janiny starší sestry, do něho byly zamilované. Jeho andělská tvářička mu sice často (a nespravedlivě) pomáhala z bryndy, většinou se však choval hrozně hloupě.

Raph spěchal otevřít dveře kočáru, až se málem srazil s kočím, který se pak vrátil na kozlík a cosi mumlal.

„Pospěšte si prosím, pane,“ řekl. „Jeho Veličenstvo je strachy bez sebe.“

„Co jsi zase provedl, ty hlupáku?“ sykl Freddie, seskočil a pomáhal ven Rose.

„Já to nebyl!“ bránil se Raph. „Opravdu, já se k té zpropadené věci ani nepřiblížil. Jeho Veličenstvo čeká v trůnním sále, tak prosím už pojdte.“ Chytl Rose za rukáv a doslova ji táhl za sebou kolem stráží. Celá skupinka tedy spěchala po velikém schodišti nahoru. Zábradlí podpírali baculatí, rozesmátí andílci a pan Fountain se při pohledu na ně ušklíbl. S některými královými inovacemi silně nesouhlasil. „Trůnní sál,“ zamumlal. „Jak jinak. Z té záplavy rudých koberců mě vždycky bolí hlava a ty sošky jsou absurdní.“

Gus předběhl Rapha a s vysoko zdviženým ocasem byl teď první. Zbožňoval dramatické situace a Rose ho navíc podezírala, že doufá, že bude mít konečně příležitost postrašit pořádně královnina psího mazlíčka. Při předchozí návštěvě byl totiž Gus maskovaný a musel krotit svoje přirozené instinkty.

Král přecházel sem a tam po rudém koberci, který tak iritoval pana Fountaina. Rose mu dala za pravdu – koberec byl krvavě rudý a stěny jen o odstín tmavší. Bylo to, jako by se ocitli v něčích vnitřnostech, které tu a tam zdobily pozlacené mramorové sochy. K tomu měl ještě král na sobě karmínově červenou strážní uniformu, která co chvíli tiše a zlověstně zarachotila. Vypadal ztrhaně, v obličejí byl popelavě šedý, v očích utrápený výraz.

„No konečně!“

„Moc se omlouvám, pane, přijeli jsme, jakmile jsme dostali zprávu. Opravdu zmizela?“

„Podívejte se!“ král se otočil a dramaticky ukázal na výstavku zbraní na stěně. I Rose si všimla, že uprostřed zeje žalostně prázdné místo.

„Tam by ta maska měla viset?“ špitla směrem k Freddiemu.

Freddie pokrčil rameny. Asi ho to rozladilo, protože se před ní vždycky vychloubal, že zná palác lépe než Rose.

„Proč jsou tady ty děti?“ Blížila se k nim královna Adelaide a sametová vlečka se za ní vlnila po koberci. V závěsu cupitalo celkem mrzutě vyhlížející páže, které neslo v náručí jejího tlustého pekinézského psíka, který vykulil oči, když se před ním objevil Gus.

„Potřebujeme jejich pomoc,“ připomněl jí král Albert.

Rose se přikrčila a doufala, že tím skryje těch několik centimetrů, o které jí byla kratší sukně, z níž dávno vyrostla.

Hned však věděla, že ji královna prohlédla. Královna Adelaide se na obě děti úkosem podívala přes svůj poněkud dlouhý nos. „A to musí vypadat tak hrozně *neupraveně*?“ zeptala se hlasitým šeptem.

Pan Fountain se uklonil. Neměl královnu rád, to bylo jasné, ale byl natolik oddaným dvořanem, že by to nikdy nepřiznal. „Přišli jsme na žádost Jeho Veličenstva trochu ve spěchu, madam.“

Královnino „ehm“ vyznělo poněkud panovačně a Rose s Freddieem se snažili schovat za panem Fountainem. Tím však odsud vystrnadili Guse, který začal pošilhávat po pekinézovi. Psík se v náruči pážete postavil a začal hloupě štěkat, zatímco Gus na něho jen s odstupem koukal. Stál vedle Rose jako nějaká ozdoba a doširoka otevřel oči. Věděl, že tak bude působit ještě nevinnějším dojmem, ačkoli Rose z cukání špičky jeho ocasu hned poznala, jak si to všechno ohromně užívá.

Královna vzala psíka pážeti z náručí a roztomile mu domlouvala, nicméně zvíře se nechtělo utišit, škrábalo a hystericky ňafalo.

Myslím, že v čínštině jsou to pořádně drzé nadávky, svěřil se Gus obdivně Rose. Kéž bych jim rozuměl.

Královna nakonec zuřivě se kroutícího psíka vrátila zpět do náruče pážete. „Budu odsud Flowera muset odvést,“ pronesla zamračeně. „Nesnese být ve společnosti takového ne-

čistokrevného zvířete. Promluvíme si později, drahý.“ Vy-
pochodovala ven s pážetem v závěsu a navlékala při tom na
pekinéze zlatě vyšívané sáčko. Na Rose s Freddiem, kteří jen
stěží potlačovali smích, se zamračila.

„To myslela mě?“ díval se Gus za královnou s výrazem
plným údivu a počínajícího děsu. „Já? A nečistokrevný?“

Král sice Guse slyšel mluvit už dřív, přesto však nepatr-
ně nadskočil, když se od podlahy ozval jeho hlas. „Omlou-
vám se,“ řekl rozpačitě – očividně mu činilo potíže hovořit
s kočkou, i když to byl kocour Gusova formátu. „Má žena
nemá kočky v lásce. Jsem si zcela jistý, že máte skvělý ro-
dokmen.“ Váhavě natáhl ruku, aby Guse pohladil po hlavě,
ale když zaslechl, jak Rose, Freddie a pan Fountain zatajili
dech, zase ji stáhl.

„Pocházím z rodu řeckého boha,“ odsekl Gus a švihal
přítom ocasem ze strany na stranu.

„Sire, co tedy ukradli?“ zeptala se Rose a vysekla pukrle
směrem ke králi. Raději položila hloupou otázku, než aby
riskovala, že Gus jejich panovníka sekne drápem.

„Rodinnou cennost...“ odpověděl král s poněkud otře-
seným pohledem upřeným na stěnu. „Masku ze zlata, vy-
kládanou drahokamy. Neuvěřitelně drahou, už jen jako
klenot...“

„Jenže on to není pouhý klenot,“ vzdechl pan Fountain.
„Je to kouzelnický nástroj, benátská karnevalová maska. Je

dobře známo, že Benátčané mají zvláštní schopnosti a pořádají kouzelnické oslavy se *zajímavými* tanci. Rituály, víte? Všechno to souvisí s různými kulty,“ dodal vyhybavě. „Vypravují se na ně dokonce i kněží z daleké Indie, alespoň jsem to slyšel.“

„To budou asi ti, kteří mě uctívali,“ neodpustil si Gus.

„Hmm. Často jsem přemýšlel o tom, že se do Benátek vypravím. Masky jsou nanejvýš fascinující, a tyto benátské masky mohou navíc tomu, kdo si je nasadí, dodat neuvěřitelnou moc. A jako by to nestačilo, tato konkrétní maska patřila doktoru Dee, dvornímu kouzelníkovi královny Elizabeth. Kdo ví, jaká tajemství skrývá. Je to nedocenitelná kouzelnická pomůcka.“

Král, kterému na tvářích vyrazily červené fleky, vytáhl cosi z náprsní kapsy.

Všichni ho zdvořile pozorovali. Freddie se nakonec odvážil promluvit. „To je lžička, pane.“ Vyměnili si s Rose vyděšené pohledy. Když zmizí princezna, budiž, ale když se zblázní sám král?

„To vím,“ zabručel král trpělivě. „Dnes ráno jeden ze sluhů zjistil, že na výstavní polici nad vámi je lžička – tato lžička – namísto masky doktora Dee.“

Pan Fountain vzal lžičku do ruky a potěžkával ji. „Očarovali ji,“ řekl, cinkl s ní o zuby a pak ji opatrně skouzl. „K té krádeži však nedošlo včera.“

„No jistěže ne!“ vybuchl popuzeně král. „Byl to ten mizera Venn a jeho společník. Bezpochyby! Kdo jiný tu lelkoval po paláci s neomezenými kouzelnickými schopnostmi? A podívejte se na tu rukojeť. Jak neuvěřitelně ješitné! Jak nestydaté. Nechali ji tu jako svou vizitku.“

Rose pohlédla na lžičku a Gus, u něhož zvědavost zvířela nad uraženou pýchou, jí vyskočil do náruče, aby se také podíval. Do stříbrné rukojeti byla vyražena jemná, dokonalá sněhová vločka.

Rose za zamračila. Zdálo se jí to jako zbytečná námaha pro lorda Venna a muže s ledovými očima, který ho do paláce doprovázel, a které posléze podezírali, že stáli u zrodu princeznina únosu. To všechno jen pro nějaký hezký karnevalový doplněk? „Co s tou maskou budou dělat?“ zeptala se a začala si okusovat nehet. „Dělá... dělá to *něco*?“

„Jestliže odhalí tajemství jejího očarování, pak si mohou dělat, co se jim zlíbí,“ řekl pan Fountain a svezl se do jednoho z vysokých pozlacených křesel. Hedvábným kapesníkem si otřel čelo. „Maska je ohromně mocná. Na druhou stranu, nikdo od časů doktora Dee zatím nepřišel na to, jak ji používat. Nikdo se neodvážil si ji nasadit, protože nevěděl, co by se stalo.“ V hlase mu zaznívala podivná touha a oči měl zakryté kapesníkem. „Kdyby si ji nasadil ten pravý, mohl by klidně všechno zpustošit a zůstat přitom skrytý. Anebo snad ještě něco horšího: mohl by ji využít k tomu, aby tvořil. Budoval.“

„Aby vybudoval armádu,“ dodal tichým hlasem král. Ani se nenamáhal najít si židli a klesl na podstavec jedné z ošklivých zlatých soch. „Armádu kouzelníků, kteří by podléhali moci svého maskovaného vůdce.“

„To snad ne...“ namítl pan Fountain, ale znělo to dost nepřesvědčivě. Zachvěl se a pokusil se o úsměv. Rukou si přešel po tváři, jako by si upravoval neviditelnou masku.

Cestou zpátky pan Fountain téměř celou dobu mlčel. Freddie s Rose si vyměnili zvědavý pohled, ale to ticho je taky nějak nakazilo a neodvažovali se je přerušit. Dokonce i Gus se usadil panu Fountainovi na rameni a jen vyhlížel z okýnka a pozoroval zšeřelé ulice.

Jakmile dorazili z paláce domů, lekce věštění byly pozastaveny a nastala fáze pátrání. Což znamenalo, že Freddie lezl ve studovně po policích s knihami jako nějaká cvičená opice a tahal z nich obrovské, v kůži vázané svazky a spolu s nimi i mraky hustého, avšak podivně jiskřivého prachu. Většina knih ze sbírky pana Fountaina byla velmi stará a některé neměly na hřbetě ani uvedený název – anebo místo něj měly jen několik pozlacených písmen. Pan Fountain jim příliš nápomocný také nebyl. Seděl v křesle u okna obklopený stále se zvětšujícími hradbami z knih a jen občas odsud vykoukl, aby jim připomněl, že stále ještě nenašli *tamtu* knížku, kterou chtěl. Jelikož si nemohl